

โรเบิร์ต แลงดอน ค่อย ๆ ลืมตาตื่น

เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นในความมืด - เป็นเสียงพรั่วๆ และไม่คุ้นเคย เขา
คลำหาโคมไฟข้างเตียงแล้วเปิดไฟ ซ้ำเล็งมองไปรอบห้องนอนที่ตกแต่งสไตล์
เรอเนสซองซ์หรูหรา เครื่องเรือนสมัยพระเจ้าหลุยส์ที่สิบหก ผั่งเป็นภาพเขียน
ด้วยมือแบบเฟรสโก* กับเตียงสี่เสาไม้มะฮอกกานีขนาดมหึมา

ฉันอยู่ที่ไหนวะนี่

เลือดคูลมอาบน้ำผ้าแจ็กการ์ดที่แขวนอยู่ตรงเสาเตียงปักอักษรอ่านว่า
โรงแรมริตซ์ ปารีส

แล้วมันหมอกในสมองของเขาก็เริ่มคลาย

แลงดอนยกหูโทรศัพท์ขึ้นรับ “ฮัลโล”

“เมอสิเยอร์แลงดอนใช่ไหมครับ” เสียงผู้ชายพูด “หวังว่ากระผมไม่ได้
ปลุกท่านนะครับ”

ด้วยความง่วงงุน แลงดอนหันไปมองนาฬิกาข้างเตียง เทียงคืนสามสิบสอง
นาที เขาเพิ่งหลับไปได้ชั่วโมงเดียว แต่หลับสนิทเป็นตาย

“กระผมคงเชียร์จครับเมอสิเยอร์ ต้องขออภัยอย่างยิ่งที่รบกวนท่าน แต่
ท่านมีแขกนะครับ เขายืนยันว่าเป็นเรื่องด่วน”

แลงดอนยังรู้สึกงงัน แซกรี นัยน์ตาของเขาจับพลันที่แผ่นปัลลิวีย้อยู่
ซึ่งวางอยู่บนโต๊ะข้างเตียง

*fresco ภาพปูนเปียกที่วาดบนผนังปูนที่ยังเปียกอยู่

มหาวิทยาลัยอโยเมอริก้าแห่งปารีส

ภูมิใจเสนอ

คำคืนหนึ่งกับโรเบิร์ต แลงดอน

ศาสตราจารย์ด้านศาสนวิทยาสัญลักษณ์แห่งมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด

แลงดอนคราง การบรรยายในคำคืนนี้- การฉายสไลด์เกี่ยวกับสัญลักษณ์เพเกินที่ซ่อนอยู่ในศิลาแห่งโบสถ์ซาร์ตส์- คงไปทำให้กลุ่มผู้ฟังที่ไม่เชื่ออะไรมากมายไม่พอใจ น่าจะเป็นไปได้มากที่สุดที่ผู้เชี่ยวชาญด้านศาสนาบางคนตามเขามาถึงที่พักเพื่อหาทางเอาชนะคะคานให้ได้

“เสียใจนะ” แลงดอนกล่าว “แต่ผมเปลี้ยมาก แล้วก็...”

“เมล์ เมอสิเยอร์ (แต่ว่าเมอสิเยอร์ครับ)” กงเซียร์จเน้นเสียง แล้วลดเสียงลงกระซิบอย่างร้อนรน “แขกของท่านเป็นคนสำคัญนะครับ”

แลงดอนแทบไม่สงสัย หนังสือที่เขาเขียนเกี่ยวกับภาพเขียนทางศาสนาและสัญลักษณ์แห่งลัทธิทำให้เขาโด่งดังในโลกแห่งศิลปะโดยไม่เต็มใจ และเมื่อปีกลาย ชื่อเสียงของแลงดอนก็เพิ่มขึ้นเป็นร้อยเท่า หลังจากเข้าไปเกี่ยวข้องกับเหตุการณ์ที่วาทิกัน ซึ่งถูกเผยแพร่ออกไปในวงกว้าง ตั้งแต่นั้นมา นักประวัติศาสตร์ที่เห็นตนเองสำคัญและพวกคลั่งงานศิลปะก็หลั่งไหลมาที่ประตูบ้านเขาไม่ขาดสาย

“ถ้าคุณจะกรุณา” แลงดอนกล่าว พยายามจะสุภาพที่สุด “ขอชื่อและหมายเลขโทรศัพท์ของคุณคนนั้นไว้ แล้วช่วยบอกเขาด้วยว่าผมจะพยายามโทร. ไปหาก่อนออกจากปารีสวันอังคารนี้ ขอบคุณ” เขาวางหูก่อนจะได้ยินเสียงประท้วงจากกงเซียร์จ

แลงดอนลุกขึ้นนั่ง ชมวดคิ้วมองดู *คู่มือสำหรับแขกที่มาพัก* ซึ่งวางอยู่ข้างเตียง ข้อความบนปกเด่นหราว่า **หลับสบายดูทารกในนครแห่งแสงไฟ** **สุนิหารมณณ์ที่ปารีสริตซ์** เขาหันไปมองกระจกเงาสูงจรดเพดานอีกด้านของห้องนอนด้วยความอ่อนเพลีย ไอ้เจ้าคนที่ล่องเขากลับมาในกระจกมันคนแปลกหน้าชัด ๆ - ดูไร้เรี่ยวแรงและหัวหูรุงรัง

แกจำเป็นต้องพักร้อนเสียแล้ว โรเบิร์ต

ภาวะของปีที่ผ่านมามีจะหนักหนาสาหัสหนัก หากเขาก็ไม่พอใจที่ได้เห็นมันพุ่งออกมาในกระจก นัยน์ตาสีฟ้าคมกริบของเขาคืนนี้ดูหม่นมัวและอ่อนล้า เคราครึ้ม ๆ ขึ้นเต็มบริเวณขากรรไกรแข็งแกร่งและคางที่มีรอยหยัก ผมรอบขมับซักจะเป็นสีเทามากขึ้นทุกที แถมยังลามประปรายไปทั่วผมดำเส้นใหญ่ดูทหนา

ของเขา แม้เพื่อนร่วมงานผู้หญิงพากันยืนยันว่าผมคงช่วยเน้นให้เขาดูคง
 แก่เรียนดี แต่แสงตอนไม่ปลื้ม

นี่ถ้า นิตยสารบอสตัน เห็นหน้าฉันตอนนี่ละก็

เดือนก่อน แสงตอนชัดเจนนักเมื่อ นิตยสารบอสตัน ระบุว่าเขาเป็นหนึ่งใน
 ในสิบบุคคลผู้นำที่ที่สุดของบอสตัน - เป็นการยกย่องที่น่าเคลือบแคลง แถม
 ยังทำให้เขาโดนเพื่อนร่วมงานในฮาร์วาร์ดล้อเลียนไม่เลิกรา คินนี่ ขณะอยู่
 ห่างจากบ้านเกือบห้าพันกิโลเมตร การยกย่องครั้งนี้ยังตามมาหลอกหลอนเขา
 ระหว่างการบรรยายที่เพิ่งผ่านไป

“ท่านสุภาพสตรีและสุภาพบุรุษทั้งหลายคะ...” เจ้าภาพประกาศต่อหน้า
 ผู้เข้าร่วมฟังเต็มห้องปาร์กิงโอดีนของมหาวิทยาลัยอเมริกาแห่งปารีส “แขก
 รับเชิญของเราคินนี่คงไม่จำเป็นต้องแนะนำมากนัก เขาคือผู้เขียนหนังสือหลาย
 ต่อหลายเล่ม เช่น *เดอะซิมไบโอไลจีโอฟซีเคร็ตเซคท์ส* (สัญลักษณ์แห่งลัทธิลึบ),
ดิอาร์ตออฟดิอีลลูมินาติ (ศิลปะแห่งกลุ่มอีลลูมินาติ), *เดอะลอสต์แลงแวกจ*
ออฟไอดีโอแกรมส์ (ภาษาแห่งอักขระที่ลึกลับ) และเมื่อดิฉันกล่าวว่าเขาเขียน
 หนังสือเกี่ยวกับการศึกษาภาพสัญลักษณ์ทางศาสนา ก็หมายความว่าตรงตามนั้น
 จริงๆ พวกคุณส่วนใหญ่ใช้ตำราของเขาเรียนอยู่”

นักศึกษารวมอยู่ในกลุ่มคนที่นั่งฟังพยักหน้าอย่างกระตือรือร้น

“คินนี่ดิฉันตั้งใจจะแนะนำท่านผู้นี้ด้วยการอ่านประวัติที่น่าประทับใจ
 ของท่าน แต่ทว่า...” เธอชำเลื่องมองแสงตอนซึ่งนั่งอยู่บนเวทีด้วยท่าที่หยอกเย้า
 “สมาชิกผู้เข้าฟังท่านหนึ่งเพิ่งส่งสิ่งที่น่าสนใจกว่าให้ดิฉัน เราจะเรียกว่าอะไรดีนะ
 ...การแนะนำ อันน่าทึ่งดีไหม”

เธอชู นิตยสารบอสตันขึ้น

แสงตอนก้มหน้าดู เธอไปได้มันมาจากไหนวะนี่

เจ้าภาพเริ่มอ่านข้อความที่เลือกไว้จากบทความเงิ่นงั้น และแสงตอนรู้สึก
 ว่าตัวเองจมลงๆ ไปบนเก้าอี้ที่นั่งอยู่ สามสิบวินาทีถัดมากลุ่มผู้เข้าฟังก็ยิ้มกริ่มกัน
 ไปทั่ว และผู้หญิงคนนั้นไม่มีทีท่าจะหยุดอ่าน “และการที่คุณแสงตอนปฏิเสธ
 ที่จะเปิดเผยบทบาทสุดพิเศษของเขาในเรื่องภายในวาทีกันเมื่อปีที่แล้วคงทำให้
 เขาได้แต้มจากเครื่องวัดความน่าเชื่อถือของเราแน่ทีเดียวค่ะ” เจ้าภาพหญิงยังกระตุ้น
 ความสนใจของกลุ่มผู้ฟัง “คุณคงอยากฟังต่อใช่ไหมคะ”

กลุ่มผู้ฟังปรบมือ

ใครก็ได้ทำให้แม่คุณหยุดที แสงตอนภาวนาเมื่อเห็นเธอกลับไปอ่าน
 บทความนั้นต่อ

“แม้ศาสตราจารย์แลงดอนอาจจะเรียกไม่ได้ว่าหล่อล่ำอย่างพวกหนุ่ม ๆ ที่ได้รับเลือกบางคน หากนักวิชาการวัยสี่สิบเศษท่านนี้ก็กลับมีเสน่ห์ในแบบฉบับของนักวิชาการมากกว่า บุคลิกท่าทีที่น่าประทับใจของท่านยิ่งน่าทึ่งขึ้นเมื่อประกอบกับสัมผัสเสียงทุ้มต่ำพิเศษที่นักศึกษาสาว ๆ เรียกว่า ‘ซ็อกโกแลตสำหรับรู่หู’”

เสียงหัวเราะก้องไปทั้งห้อง

แลงดอนฝืนยิ้มออกมาอย่างประหม่า เขารู้ว่าเดี๋ยวก็จะถึงบรรทัดที่น่าขบขันเกี่ยวกับ “แฮร์ริสัน พอร์ด ในชุดผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริส” และเพราะคำคินนี้เขาคิดว่าในที่สุดก็ได้เวลาปลอดภัยที่จะสวมใส่สูทผ้าขนสัตว์ยี่ห้อแฮร์ริสกับเสื้อคอเต่ายี่ห้อเบอร์เบอร์อีกครั้งเสียที เขาจึงตัดสินใจเข้าไปยึดสถานการณ์

“ขอบคุณครับโมนิค” แลงดอนกล่าว ยืนขึ้นก่อนเวลา และเบียดเธอออกไปจากโพลเดียม “นิตยสารบอสตัน มีพรสวรรค์ในการแต่งเรื่องจริง ๆ ครับ” เขาหันไปหาผู้เข้าฟัง พร้อมถอนใจอย่างชัดเจน “นี่ถ้าผมจับได้ว่าคุณคนไหนเป็นคนหาบทความขึ้นนี้มาละก็ ผมจะขอให้สถานกงสุลถอนวีซ่าคุณเลยเชียว”

กลุ่มผู้ฟังหัวเราะครืน

“เออละครับ คุณๆทั้งหลาย ก็อย่างที่ทราบกันแล้ว ผมมาอยู่ที่นั่นในคืนนี้เพื่อพูดคุยเรื่องพลังแห่งสัญลักษณ์...”

เสียงโทรศัพท์ในห้องพักของแลงดอนดังก้องขึ้นมาท่ามกลางความเงียบอีกครั้ง

เขาครางด้วยความรำคาญใจแล้วยกหูขึ้น “ครับ”

เป็นกงเซียร์จตามคาด “คุณแลงดอนครับ กระผมต้องขอประทานโทษอีกครั้ง กระผมโทร.มาเพื่อรายงานว่าแขกของท่านกำลังขึ้นไปในห้องท่านแล้วครับ กระผมจึงคิดว่าต้องแจ้งให้ท่านทราบเสียก่อน”

ถึงตอนนี้แลงดอนก็ตื่นเต็มที่แล้ว “คุณส่งใครก็ไม่รู้มาห้องผมนี่นะ”

“ต้องขอประทานโทษครับ เมลลีย์ แต่ผู้ชายอย่างเขาคอนี้... กระผมไม่หาญกล้าไปหยุดยั้งเขาครับ”

“เขาเป็นใครกันแน่”

แต่กงเซียร์จวางหูไปแล้ว

เกือบในทันทีนั่นเอง เสียงทูปประตูห้องของแลงดอนก็ดังขึ้น

ด้วยความสับสน แลงดอนเลื่อนตัวลงจากเตียง ปลายเท้าสัมผัสผืนพรมชาวองเนอรีหนาหุ่ม เขาสวมเสื้อคลุมอาบน้ำของโรงแรมแล้วตรงไปที่ประตู “ใครครับ”

“คุณแลงดอนหรือครับ ผมจำเป็นต้องพูดกับคุณ” ภาษาอังกฤษของ

ชายคนนี้มีลำเนียงแบบคนฝรั่งเศส กระโหลกเหยียบขาดแบบคนมีอำนาจ “ผมชื่อ ร้อยตำรวจโท เจโรม กอลเยต์ จากหน่วยตำรวจสอบสวนกลาง”

แลงดอนชะงัก ตำรวจสอบสวนวี เดเซเปเซ (DCPJ) ถ้าเทียบง่าย ๆ ก็เท่ากับเอพีไอของสหรัฐอเมริกา นั่นแหละ

แลงดอนเปิดประตูให้กว้างออกไม่กี่นิ้ว โดยยังปล่อยให้โซ่กลอนค้ำคางอยู่ ใบหน้าที่จ้องมายังเขาตอบและซุบซิด ร่างของเขาผอมเพรียวผิดปกติ แต่งกายด้วยเครื่องแบบสีน้ำเงินที่ดูเป็นทางการ

“ขอผมเข้าไปหน่อยได้ไหม” นักสืบถาม

แลงดอนลั่นเล ฐึ่ลึ่ก้อัดอัดขณะดวงตาเหลืองซีดของชายแปลกหน้ามองเขา อย่างสำรวจตรวจตรา “นี่มันเรื่องอะไรกัน”

“กาปีเตน (ผู้กอง) ของผมอยากขอใช้ความสามารถพิเศษของคุณช่วย เป็นการส่วนตัวหน่อย”

“ตอนนี้นะรี” แลงดอนแย้ง “นี่มันเลยสองยามไปแล้วนะ”

“ตามกำหนดคุณมีนัดกับภัณฑารักษ์ของพิพิธภัณฑลัฟร์คีนนี้ ถูกต้องไหมครับ”

แลงดอนรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันใด เขากับฌาคส์ โซนิแยร์ ภัณฑารักษ์ ผู้ที่ใคร ๆ นับถือมีนัดต็มกันคีนนี้หลังการบรรยายของแลงดอน แต่โซนิแยร์ไม่ปรากฏกาย “ใช่ครับ คุณทราบได้อย่างไรละนี้”

“เราพบชื่อคุณในสมุดนัดหมายประจำวันของเขา”

“หวังว่าคงไม่มีอะไรผิดปกตินะครับ”

นักสืบถอนใจเฮือกใหญ่ แล้วยื่นภาพถ่ายโพลารอยด์ผ่านช่องประตูที่เปิดไว้แคบๆ

พอแลงดอนเห็นภาพถ่ายนั้น ร่างของเขาก็แข็งทื่อ

“ภาพนี้ถ่ายเมื่อไม่ถึงชั่วโมงนี้เอง ในพิพิธภัณฑลัฟร์คีน”

ขณะที่แลงดอนจ้องมองภาพอันแปลกพิสดารภาพนั้น ความรู้สึกตกตะลึง และสยดสยองที่เกิดขึ้นตอนแรกก็กลายเป็นความขุ่นเคืองท่วมท้น “ใครเป็นคนทำ!”

“เราหวังว่าคุณอาจช่วยเราหาคำตอบได้ ในเมื่อคุณมีความรู้ด้านศาสตร์ ลัญลักษณ์ แกมคุณยังมีนัดจะพบกับเขาด้วย”

แลงดอนจ้องมองภาพนั้น ตอนนี้น้ความตื่นกลัวเริ่มกลบความสยดสยอง ภาพนั้นดูน่าสะพรึงกลัวและแปลกพิสดารเหลือล้น แกมยังสร้างความรู้สึกกระวนกระวายคล้ายกับที่เคยรู้สึกมาก่อน ประมาณสักปีเศษๆ ที่ผ่านมา แลงดอนได้รับ

ภาพถ่ายผู้เสียชีวิตและคำขอร้องไห้ช่วยเหลือทำนองเดียวกันนี้ แล้วยี่สิบสี่ชั่วโมงต่อมา เขาก็เกือบสิ้นชีวิตในนครรัฐวาติกัน ภาพถ่ายใบนี้แตกต่างอย่างสิ้นเชิง แต่มีอะไรบางอย่างในภาพที่มีเค้าเงื่อนคล้ายกันเสียจนรู้สึกไม่สบายใจ

นักสืบกัมดูนาฟิกาข้อมือ “กาปีเตนของผมกำลังคอยอยู่นะครับ”

แสงดอนเกือบไม่ได้ยินที่เขาพูด นัยน์ต่ายังคงจับจ้องอยู่ที่ภาพ “สัญลักษณ์ในรูปแบบนี้ แล้วยังท่าทางของร่างของเขามันแปลกมาก...”

“เป็นท่าที่ถูกจัดหรือเปล่าครับ” นักสืบเสนอความคิดเห็น

แสงดอนพยักหน้า รู้สึกหนาวเยือกเมื่อเงยหน้าขึ้น “ผมนึกไม่ออกจริงๆ ว่าใครจะทำอย่างนี้กับใครได้”

นักสืบหน้าเครียด “คุณไม่เข้าใจ คุณแสงดอน ที่คุณเห็นในภาพ...” เขาหยุดไปครู่ “เมอสิเยอร์ไซนิแยร์ทำกับตัวเอง”